

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 308/2010-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. augusta 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. K., D., zastúpeného advokátom JUDr. P. Š., D., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 7 C/948/1998 z 25. novembra 2009 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co/37/2010 z 26. februára 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júna 2010 doručená sťažnosť Ing. J. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na prerokovanie

veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 C/948/1998 z 25. novembra 2009 a Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co/37/2010 z 26. februára 2010.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že na okresnom súde *„sa vedú dva spory v ktorých obidvoch sa koná o tých istých nehnuteľnostiach“*, ktoré nadobudol do svojho vlastníctva na základe kúpnej zmluvy zo 7. júla 1998.

V prvom spore vedenom pod sp. zn. 7 C/948/1998 žalobcovia žiadali určiť, že do dedičstva po poručiťke, ktorá zomrela v roku 1981 patria aj sporné nehnuteľnosti, a v ďalšom spore vedenom pod sp. zn. 4 C/49/2008 sťažovateľ žiadal na okresnom súde určiť, že je ich výlučným vlastníkom.

Sťažovateľ poukazuje na to, že kým v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/948/1998 je možné rozhodnúť len o vlastníctve ku dňu smrti poručiťky, a nie je možné určiť, kto je jej súčasným vlastníkom, v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/49/2008 okresný súd môže rozhodnúť o vlastníctve nehnuteľností ku dňu vyhlásenia rozhodnutia (čím sa podľa neho rozhodovanie o vlastníctve sporných nehnuteľností k roku 1981 stane celkom zbytočným).

Sťažovateľ sa domnieva, že je v rozpore s judikatúrou všeobecných súdov, ale aj elementárnou logikou, že okresný súd a tiež krajský súd jeho návrh na prerušenie konania sp. zn. 7 C/948/1998 zamietli, a podľa neho rozhodnutie krajského súdu nie je ani riadne odôvodnené a je nepreskúmateľné.

Spor, ktorý sa vedie pod sp. zn. 7 C 948/98, prebieha už viac ako dvanásť rokov a sťažovateľ sa o uznesení okresného súdu z 18. mája 1999, ktorým pripustil sťažovateľa do konania ako žalovaného, dozvedel až 15. októbra 2003, keď mu bolo doručené. V tomto

konaní okresný súd už dvakrát vo veci samej rozhodol, ale krajský súd jeho rozhodnutia zrušil a do dnešného dňa nie je konanie právoplatne skončené.

Dňa 27. júna 2009 sťažovateľ podal i podnet generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky na preskúmanie rozhodnutia o nevyhlásení zákonného sudcu a podanie mimoriadneho dovolania. Ten mu však oznámil, že podmienky na podanie mimoriadneho dovolania nie sú splnené, ale že časť jeho podania bola posúdená ako podozrenie z korupčného konania, a preto bola postúpená na riešenie Úradu špeciálnej prokuratúry. Obvinenie voči konkrétnej osobe však nebolo vznesené.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uvádza, že 1. decembra 2008 podal žalobu o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam nielen preto, že sa domnieval, že zákonný sudca koná zaujato, ale tiež preto, že okresný súd odmietol pribrať do konania „*štát zastúpený Ministerstvom hospodárstva, ktoré o nehnuteľnostiach rozhodovalo v privatizačnom procese ako aj správcu konkurznej podstaty štátneho podniku od ktorého som nehnuteľnosti kúpil*“.

Sťažovateľ tiež poukazuje na to, že *«Konanie 4 C/49/2008 súd opakovane prerušil /v súčasnosti je rozhodnutie preskúmané krajským súdom/, bez toho, aby sa vypořiadal s mojou argumentáciou, prečo v tejto veci je potrebné konať. Ako dôvod uviedol len to, že krajský súd potvrdil týmto podaním napadnuté uznesenie súdu 7 C 948/1998-328 zo dňa 25. 11. 2009, ktorým súd zamietol môj návrh na jeho prerušenie. Ani v jednom z prípadov sa súd vôbec nevypořiadal s mojou argumentáciou prečo je potrebné prednostne vyriešiť konanie 4 C/49/2008. Na moju argumentáciu opierajúcu sa o súdnu prax a judikatúru, že ak sa vedú dva spory, v ktorých v oboch sa rieši otázka, ktorá pre rozhodovanie v „tom druhom“ môže mať význam, primárne je potrebné riešiť spor, ktorý môže vyriešiť problém vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam definitívne, súd vôbec nereagoval...*

Uprednostňovaním a neprerúšením sporu v ktorom sa vec vlastníctva k nehnuteľnostiam definitívne skončiť nemôže, ale založí len ďalšie konania a spory, ako aj opakovaným vydávaním rozhodnutí, v ktorých súdy opakovane nereagovali na mojou argumentáciou prečo treba uprednostniť konanie, ktorého ukončením sa vlastníctvo k

Nehnutelnostiam môže určiť natrvalo sú porušené jednak moje práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, tiež právo na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a aj právo na súdnu ochranu poskytnutú nestranným súdom podľa čl. 46 Ústavy SR, ako aj právo na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 Ústavy SR...

V konaní vo veci 7 C/948/1998 prvostupňový súd tiež opakovane porušil aj zásadu rovnosti účastníkov konania garantovanú mi v čl. 12 Ústavy SR, čo však len poznamenávam...

Za dôležité pre posúdenie tejto sťažnosti považujem aj porušenie môjho práva na ochranu vlastníctva, pokojné užívanie majetku a na včasné prejednanie veci ku ktorému došlo postupom a nateraz neprávoplatným rozhodnutím súdu sp. zn. 4 C/49/2008-90 zo dňa 22. 05. 2010, ktorým súd prerušil konanie vo veci určenia vlastníckeho práva k Nehnutelnostiam. V rámci odvolacieho konania ho preskúmava Krajský súd v Žiline. Kým vo veci 7 C/948/1998 súd odmietol pribrať do konania Slovenskú republiku a správcu konkurznej podstaty podniku od ktorého som Nehnutelnosti kúpil, v konaní 4 C/49/2008 sú žalovanými spolu s tými istými účastníkmi, ktorí sú vo veci 7 C/948/1998 žalobcami. Poukazujem na to preto, že v konaní 4 C/49/2008 okrem ochrany môjho osobného záujmu súd bude konať tiež o záujmoch žalobcov vystupujúcich v konaní 7 C/948/1998 a meritórne prejednanie tejto veci je tiež v záujme Slovenskej republiky. Záujem Slovenskej republiky považujem za dôležitý preto, že zakladateľom spoločnosti od ktorej som Nehnutelnosti kúpil bol bývalý Fond národného majetku Slovenskej republiky, ktorý do jej základného imania vložil Nehnutelnosti v rámci privatizačného procesu ako nepeňažný vklad, ktorý schválilo bývalé Ministerstvo pre správu a privatizáciu národného majetku 29. 05. 1992. /Pôsobnosť bývalého Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku v súčasnosti vykonáva Ministerstvo hospodárstva SR./ Ak by teda v konaní bolo preukázané, že nie som vlastníkom Nehnutelností, nastúpila by zodpovednosť štátu za škodu bez toho, aby príslušní predstavitelia Slovenskej republiky mali možnosť o konaní o Nehnutelnostiach byť čo i len vypočutí. Navyac, toto rozhodnutie by bolo precedентné a mohlo by vyvolať „lavínu“ ďalších obdobných špekulatívnych sporov /„skrytých reštitúcií“/ a následne zodpovednosť

SR za škody. Konanie 4 C/49/2008 teda podstatným spôsobom presahuje moje osobné záujmy.“.

Sťažovateľ na základe uvedeného žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné práva Ing. J. K... na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 5 Co/37/2010-341 zo dňa 26. 02. 2010 a uznesením Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 7 C/948/1998-328 zo dňa 25. 11. 2009 porušené boli.

2. Zrušujú sa uznesenie Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn.: 7 C/948/1998-328 zo dňa 25. 11. 2009 a uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 5 Co/37/2010-341 zo dňa 26. 02. 2010 a vec sa vracia Okresnému súdu Dolný Kubín na nové konanie a rozhodnutie.

3. Okresný súd Dolný Kubín a Krajský súd v Žiline sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť Ing. J. K. trovy právneho zastupovania a sume 303,31 eur na účet jeho právneho zástupcu, advokáta JUDr. P. Š... do 15 dní od právoplatnosti nálezu“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Znamená to, že právomoc ústavného súdu je vo vzťahu k všeobecným súdom subsidiárna, ak má účastník konania pred všeobecným súdom k dispozícii účinné právne prostriedky na zabezpečenie ochrany svojich základných práv alebo slobôd, na ktorých použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov [§ 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky,

o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu (II. ÚS 250/03, III. ÚS 51/07, IV. ÚS 276/08) musí ich predtým, ako sa obráti so svojou sťažnosťou na ústavný súd, vyčerpať; inak ústavný súd jeho sťažnosť odmietne podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že nemá právomoc na jej prerokovanie, že sťažnosť nemá náležitosti predpísané zákonom, že je neprípustná alebo podaná niekým zjavne neoprávneným, alebo podaná oneskorene. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu verejnej moci (v tomto prípade okresného súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne ustanovených v tomto zákone. Význam tohto ustanovenia pre rozsah prieskumnej právomoci ústavného súdu je zvýraznený aj povinným právnym zastúpením sťažovateľa.

Ústavný súd pri posudzovaní sťažnosti sťažovateľa a rozhodovaní o nej vychádzal z týchto zistení:

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označenými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádzal ústavný súd zo svojej stabilizovanej judikatúry, podľa ktorej podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie právnej neistoty (III. ÚS 61/98). Zároveň zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu v nadväznosti na takto vymedzený účel označených práv vyplýva, že ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov upravenému v čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd poskytuje len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu podaná v čase, keď k namietanému porušovaniu práva ešte mohlo

dochádzať a nečinnosť orgánu verejnej moci v tom čase ešte mohla trvať (napr. mutatis mutandis II. ÚS 387/06, IV. ÚS 46/07, IV. ÚS 263/08, I. ÚS 28/08).

Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ sa ústavnej ochrany svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (navyše uzneseniami a nie postupmi okresného súdu a krajského súdu) domáha až v čase, keď k porušovaniu označených práv už nemohlo dochádzať (rozhodnutie okresného súdu v spojení s rozhodnutím krajského súdu, ktorými bol návrh žalovaného na prerušenie konania zamietnutý, nadobudli právoplatnosť 22. apríla 2010). Navyše ústavný súd dodáva, že okresný súd o prerušení konania rozhodol 25. novembra 2009 a krajský súd vo veci rozhodol 26. februára 2010. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že už táto sama skutočnosť nesignalizuje možnosť vysloviť porušenie označených práv sťažovateľa po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Je jednoznačne preukázané, že sťažovateľ sa svojou sťažnosťou obrátil na ústavný súd v čase, keď už vec bola rozhodnutá na krajskom súde (18. júna 2010) a v petite namietal iba uznesenia všeobecných súdov (nie ich postup), a preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec k tomu ústavný súd uvádza, že sťažovateľ navyše zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom nepredložil ani žiaden dôkaz o tom, či využil ako účastník konaní pred všeobecnými súdmi právne prostriedky, ktoré mu na ochranu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy do 1. apríla 2005 poskytoval zákon č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov v ustanoveniach § 17 ods. 1, § 20 až § 23 a od 1. apríla 2005 poskytuje zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v ustanoveniach § 62 až § 68, a svoju sťažnosť vo vzťahu k postupu všeobecných súdov v tomto smere ani riadne neodôvodnil. Preto ústavný súd mohol jeho sťažnosť v tejto časti odmietnuť aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 7 C/948/1998 z 25. novembra 2009

Ústavný súd v súvislosti so sťažovateľom namietaným porušením označených práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu, ktorým zamietol jeho návrh na prerušenie konania, konštatuje, že pre nedostatok právomoci nie je príslušný na rozhodnutie o tejto časti jeho sťažnosti. V čl. 127 ods. 1 ústavy je totiž zakotvená zásada subsidiarity ústavného súdu vo vzťahu k všeobecným súdom, podľa ktorej je ústavný súd oprávnený rozhodovať o ochrane základných práv a slobôd iba vtedy, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd. V danom prípade o uznesení okresného súdu (odvolaní sťažovateľa proti nemu) rozhodoval krajský súd ako súd odvolací, t. j. sťažovateľ sa domáhal ochrany svojich práv právnymi prostriedkami v systéme všeobecných súdov. Ústavný súd preto odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 5 Co/37/2010 z 26. februára 2010

K porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu, resp. analogického práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru by mohlo dôjsť rozhodnutím všeobecného súdu nielen tým, ak by tento fakticky odňal možnosť komukoľvek domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (napr. II. ÚS 8/01), ale aj tým, ak by tento súd rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia (napr. I. ÚS 241/07), alebo vtedy, ak by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. III. ÚS 264/05).

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému

právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa „právo na súd“, to znamená právo začať konanie na súde v „občianskoprávných veciach“ ako jeden z jeho aspektov. K nemu pristupujú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu, zloženie súdu a vedenie procesu. Kvalita procesu zahrnutá v práve na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru je zabezpečovaná zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru (III. ÚS 136/03).

Ústavný súd je oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania, resp. rozhodovania všeobecných súdov, t. j. či v konaní pred nimi nedošlo k porušeniu ústavnoprávných princípov konania (čl. 46 až čl. 48 ústavy). Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

Toto zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska základného práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vykladať a uplatňovať s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Aj v ďalších rozhodnutiach ESLP, napr. v rozsudku z 21. januára 1999 vo veci Garcia Ruiz v. Španielsko, konštatoval, že podľa štandardnej judikatúry súdu reflektujúcej princíp riadneho chodu spravodlivosti musia súdne rozhodnutia v dostatočnej miere obsahovať dôvody, na ktorých sú založené. Povinnosť odôvodňovať rozhodnutie nemôže byť ponímaná v takom zmysle, že je potrebné

vysporiadať sa s každým argumentom. Podľa rozsudku ESLP vo veci Helle v. Fínsko z 19. decembra 1998 sa odvolací súd pri potvrdení prvostupňového rozhodnutia (zamietnutí odvolania) v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa. Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu z citovaných článkov ústavy a dohovoru však nemožno vyvodzovať, že dôvody uvedené súdom sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za zásadný pre svoju argumentáciu (mutatis mutandis I. ÚS 56/01).

Sťažovateľ predložil ústavnému súdu uznesenia okresného súdu sp. zn. 7 C/948/1998 z 25. novembra 2009 a krajského súdu sp. zn. 5 Co/37/2010 z 26. februára 2010, ktorými rozhodli tak, že jeho návrh na prerušenie konania zamietli.

Po preskúmaní predmetných rozhodnutí ústavný súd konštatoval, že odôvodnenie uznesenia krajského súdu, ktorým sa navyše plne stotožnil s uznesením okresného súdu a jeho skutkovými a právnymi závermi (pretože ho považoval za vecne správne podľa § 219 Občianskeho súdneho poriadku), síce nedalo odpovede na všetky argumenty sťažovateľa uvedené v odvolaní, ale jeho právny záver vychádzajúci z odôvodnenia okresného súdu na s. 2, že „*v predmetom konaní bude nevyhnutné prejudiciálne posudzovať platnosť kúpnych zmlúv a až po vyriešení uvedenej otázky v merite veci rozhodnúť*“, je podľa názoru ústavného súdu v danom prípade podstatný, logický a správny a v konečnom dôsledku nemôže vyústiť do spochybnenia právnych záverov všeobecných súdov, ktoré sú iba odlišné od právnych argumentov sťažovateľa.

Preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde uzavrel, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 Co/37/2010 z 26. februára 2010 (v spojení s rozhodnutím okresného súdu sp. zn. 7 C/948/1998 z 25. novembra 2009) je zlučiteľné so sťažovateľom označenými právami podľa ústavy a dohovoru a namietané uznesenie nemožno v žiadnom prípade dávať do takej spojitosti s obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by mohla byť prípadne predmetom posudzovania jeho ústavnosti v konaní o veci samej.

Vzhľadom na to ústavný súd sťažnosť v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

4. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy rozhodnutím všeobecných súdov o prerušení konania vo veciach ochrany vlastníckeho práva ústavný súd uvádza, že porušenie základného práva priznaného týmto článkom ústavy nemôže samo osebe nastať rozhodnutím štátneho orgánu, ktorým tento orgán uplatní svoju právomoc (I. ÚS 44/03). O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (IV. ÚS 326/07), čo nie je však prípad sťažovateľa, pretože konanie, kde je sťažovateľ účastníkom, nie je právoplatne skončené.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo preto už bez právneho významu rozhodovať o ďalších požiadavkách sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. augusta 2010